

ישו א זיכשני
ספרה א
מסמך תצור

של קדושה, מהתקשרות אלהית. המחשבה הגרועה, של הסתלקות מוחלטת מאלהות.

חברון חלקן הוסיף

כפירה - (בענין או בנושא) - אמונה באפסיות, בריקנות, בביטול ושליחות המוחלטת בעומק ההעדר. כל ענין מדעי, שמאיזו סבה אין לו דרישה אצל בני האדם, ואי הדרישה הגיעה לידי מדרגה גדולה, הרי הוא נחשב כאלו אינו,

"הקשחת הלב מהענין האלהי, עד זילותה של הכפרנות, מהרסת את הנשמה ואת העולם בשני דרכים: השקר המצוייר שהעולם הוא טומטום, תהו, באין נשמה, וכל הבנין, מלא חכמה חסד ותפארת, הוא פעולה מקריה, ממריד את כל האמת עליו"

"ונטיית החפץ מלהיות קשור, במחשבה, בהתיכן האלהי, שכ"כ רבה חמדתו, יפעתו וחסדו, היא ממרידה את כל היזשר והעדינות, עד שהקושי המכוער, והניכול הפנימי, מתחלחל בנשמה ובעולם"

ענין קצרים א

"הסיגים שבהבנת האלהות, היראה, האמונה, וכל התלוי בהן, כל זמן שאין האומה צריכה לתקן את דרכי חייה המעשיים בכללותה אין ההיזק שלהם ניכר. אבל כיון שהגיע הזמן שהתחיה הלאומית מוכרחת לבא, ועמיחת קרן ישועה בפועל מוכרחת להיגלות, מיד הסיגים מעכבים ואי אפשר לאומה שתתאגד ותשיג בעומק חייה את סוד גבורתה וציורי סדוריה כי אם על פי דעות מזוככות ומעשים היוצאים מטהרתה של דעת-ד' אמת, בבהירות היותר עליונה. זאת היא הסבה, שכח שלילי גדול מתעורר בעקבא דמשיחא, בחוצפה סגיא, ושלילה זאת תבער את כל מה שהוא כהה בהמושגים האלהיים והתלוי בהם בכללות האומה. אע"פ שנורא הרבר לדאות

שכמה ענייני אמת, מידות טובות, ומצות ותוקים, הולכים ונשטפים ונעקרים לכאורה, על ידי זרם השלילה, מכל מקום סוף סוף הכל יצמח בטהרה וגבורה, בקדושה עליונה, מגרעין האיתן, הטהור והמרומם, שכל שלילה לא תגיע אליו, ואורו יורח בתור אור חדש על ציון בגדולה מופלאה, למעלה מכל ציור, שכחות דלים של נפשות עיפות, עיפות חמרית ורוחנית, של גלות ארוכה ודלדול, יכולים לצייר"

אורח הנהגה

הקלריקל הקטן - נתן אלטרמן

להורים חופשיים - זוג מוכר לי מאד
נולד ילד חמוד וחפשי בדעות,
אך בטרם הילד עמד על רגליו
כבר הרגישה האם והרגיש גם האב
כי בזה התינוק, במין דרך פטלית,
נשתרשה נטיה חזקה קלריקלית!
ערב ערב שאל הוא, אותו קלריקל,
מה למטה ומה בשמים מעל,
מי מוציא כוכבים להאיר בלילות
מי יושב ברקיעים המלאים אורה,
מי מוריד הטללים? וכמו-זה שאלות
של אנשי המאה השחורה.
אך ידעו ההורים, עד נפשם כמעט
קצה,
לעמוד איתנים למול כל פרובוקציה
וענו לו בנחת תשובות ביולוגיות,
פיזיות, כימיות, אנטרופולוגיות.
ומובן שהאב גם האם שניהם יחד,
עוד חיכו לעיקר, באימה ופחד.
לא לשווא! יום אחד, את הוריו הבוהים
הפיליסטר שאל אם יש אלוקים.
נדהמו אב ואם והחלו לחזות:
איך הגיע אליו השמועה הלזאת?
והובא לשיחה משפחתית זה הסעיף
והוחלט: זאת סיפר לו הסב שבצריף.
אך הסב נשבע בדמעות שלישי,
שאת זו השמועה לא סיפר הוא לאיש.

ובזמן התפילה כה ניזהר הוא כל יום
שנכדו לא ייגש אליו חס ושלום.
והינו מתפללים בנשימה עצורה,
שנכדו לא ישמע את השם הנורא.
והצריף הוא סגור ואטום בתכלית,
שנכדו לא יראהו עטוף בטלית
ועלתה הצעה אז: לקראת הבאות
להגן על הילד מפני השפעות.
ולשמור את נפשו הרכה ופתייה
מגורמי תעויות ותהיה.
אך היה שם חבר הגיוני ומיזשב
שאמר, בלי לחזור פעמיים:
לשם כך יש לקום ולהסתיר מפניו
קודם כל אדמה ושמים.
כל כוכב הוא לילד כמין פרובוקטור
אך בזה העולם הסוער וניתך
שום מרכסיסט לא גדל עוד
בתוך אינקובטור,
ואולי פחדנות היא לשמור אותו כך,
קצת עלוב יראה המרכסיסט שיחרוג
מקופסת חינוכו, מעוטף כאתרוג.
לוחמים ותיקים אב, מורה ומורה!
אל תהיו פוחדים כה מעין-הרע!
חוץ מזה שכחו השוקלים ודנים
שגם המה היו קלריקלים קטנים,
ואסון לא קרה, יש דואג ומרחם:
הם גדלו אפיקורסים, ברוך השם.

(* קלריקל = אדם השואף להשליט את
שלטון הדת)

גימסון תיאר את התחושה הפוסטמודרנית כהלם. ההלם הוא כפול: מצד
אחד הלם של שפע שמעבר לנקודת הרוויה (שפע באינפורמציה, כמוצרי
צריכה, באפשרויות), ומצד שני הלם-הווה - הווה שהוא כאילו תלוש
ממהלך הזמן. הוא מפתיע. הוא חדש. הוא לא צומח מתוך העבר ולא
נזמן כלפי כיוונים בעתיד.

חסימת הקשר אל העבר היא במובן זה תמונת מראָה

של אובדן האמון בעתיד. מפני שהעבר והעתיד שניהם יתור הכרחיים
לחניית ההמשכיות שנותנת לאדם מידה של ביטחון, והם תלויים זה בזה.

(הערה: Loew)